Перець

№ 4 (567).

РІК ВИДАННЯ XXVI

ЛЮТИЙ

1966

КИЇВ.

Ціна 10 коп.

Наша Радянська Батьківщина вписала нову чудову сторінку в історію освоєння космосу. 3 лютого 1966 року вперше в історії здійснено м'яку посадку на Місяць автоматичної станції «Луна-9».

(Із звернення ЦК КПРС, Президії Верховної Ради СРСР та Ради Міністрів СРСР)

— Бач, як чепуриться, видно, чекає гостей з Землі...

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Здоровенькі були!

Лист вельмишановному М. С. САРАНЧІ — директорові Запорізького таксомоторного парку.

Здоровенькі були, Михайле Степановичу!

Бувають на світі часом дивні речі. Ідеш вулицею, зустрічаєш Семена, а згадуєш чомусь одразу про Ємена. З вами такого не траплялося? А зі мною сьогодні така штукенція приключилася, коли я читав листа робітників вашого таксопарку. У листі пишеться про вас, а мені чомусь пригадався начальник одного великого будівельного управління Яків Федорович Закаблук.

Якщо хочете, я коротенько розкажу вам про нього.

Яків Федорович Закаблук був досвідченим господарником. Це був, як кажуть, кадровий командир будівельного фронту. В одному газетному нарисі про нього навіть було сказано, що це зодчий до кінчиків нігтів. Може, нарисист трошки й перебільшив, але справедливості ради скажу, що Яків Федорович дійсно знав своє діло так, як ми з вами знаємо п'ять своїх пальців. І характер у нього був твердий, і рука в нього, ніврокуу, кріпка була, і всі інші об'єктивні дані були у нього в порядку. Одним словом, все в нього, здається, було для того, щоб непохитно стояти на своєму високому посту аж до того реченця, коли вручать урочисто пенсійну книжку з іменним позолоченим годинником, а браття-пенсіонери величатимуть відтепер не інакше, як дитям сонця.

Ви, очевидно, звернули вже увагу, шановний Михайле Степановичу, на те, що я весь час кажу **«був»**. Да, був, та й нема. Але не думайте, що Яків Федорович передчасно пішов до своїх предків чи якесь інше лихо його спіткало. Ні, Яків Федорович живий-здоровий, ще навіть і на пенсію не вийшов, але з будівельного управління пішов. Вірніше сказати — його **«пішли»**.

От іди вгадай! Усе, здається, було в людини — і досвід був, і знання були, і тверда рука була, і міцний характер був, і план майже завжди був, а не було, виявляється, однієї штуки, і погорів товариш, як швед під Полтавою. Зняли товариша з високого керівного поста і розжалували в рядові.

І чого, ви гадаєте, не вистачало товаришеві. Сущої дрібниці, про котру навіть в анкетах не питається — піклування про людей йому не вистачало.

Візьмемо їдальні, які обслуговували робітників будівельного управління. Яків Федорович їх просто не помічав, його ніхто ніколи не бачив там. Він принципово снідав, обідав і вечеряв тільки вдома. А в їдальнях — черги, готують одноманітно, не смачно, ну, як це буває в таких випадках, пішли скарги, нарікання. Сказали Якову Федоровичу:

— Ти, голубе, зверни увагу на їдальні. Скаржаться будівельники, що порядку там у тебе мало.

— А чому це в мене? Це парафія тресту їдалень — хай керівництво тресту й дивиться за ними. За те їм зарплату дають. А в мене свого клопоту багато. У мене план.

— Їдальні — це теж план. Там же харчуються ваші будівельники.

Раз так сказали, другий раз так сказали, а Яків Федорович своєї:

— Надвоє я не розірвуся! У мене будівництво об'єктів, у мене план! Хай відповідає трест їдалень.

Не жалував Яків Федорович своєю увагою і гуртожитків. Але **«не жалував»** — це не те слово. Він знав про них рівно стільки, скільки ми з вами поки що знаємо про життя на Марсі. А в гуртожитках, казавши правду, порядок був не кращий, ніж у їдальнях.

Сказали Якову Федоровичу:

— Ти, голубе, зверни увагу на гуртожитки. Скаржаться будівельники, що й радіо там мовчить, і холодно буває, і газети не побачиш, і взагалі культурно-масова робота на обидві шкутильгає.

А Яків Федорович своєї:

— Є на те партійна організація, є профспілковий комітет. Це їхня парафія, а в мене будівництво об'єктів, у мене план.

— Гуртожитки — це теж план. Там же ваші будівельники живуть.

Раз так сказали, другий раз так сказали, а в Якова Федоровича і за вухом не свербить.

Казали, казали, а потім заспівали:

— Іди, іди, Якове, з хати...

Але давайте повернемося до листа робітників керованого вами автопарку. Скажу одверто: я червонів од сорому, його читаючи. За вас мені було соромно, за вас я червонів, люб'язний мій Михайле Степановичу. Процитую вам тільки одне місце з цього листа. Читайте: **«**У нашому Запорізькому таксопарку працює понад 400 чоловік, але досі не вирішено питання з питною водою, нема ні одного крана, де б можна було напитися води. Ось уже кілька років говоримо про це, а пити воду доводиться або з шланга на мийці, або з рукомийника. Директор таксомоторного парку все обіцяє: **«**Поставимо, — каже, — питні крани, а то, може, й автомата з газводою поставимо**»**. А коли ми питаємо: чому ж не ставите? — він звертає на інших. **«**У мене, — каже, — і так турбот повен рот — у мене парк, у мене план! Надвоє я не розірвуся — хай профспілка думає про це**»**.

Повірите, спочатку в голові майнула думка: а чи не Яків Федорович, бува, керує тепер у Запоріжжі автогосподарством? Явно вчувається його стиль, його почерк. Коли читаю листа далі — ні, зовсім інше прізвище, зовсім інше ім'я, по батькові...

Знаючи, що у вас **«**турбот повен рот**»**, що у вас великий автопарк, що у вас план, що кожна хвилина вашого часу ціниться на вагу золота, я не буду зупинятися на деяких інших аспектах цього листа, а зішлюся ще на одну цитату, вірніше — на одну крилату фразу одного мудрого філософа. Філософ той казав: **«**Байдужість є рідна сестра варварства**»**. Не беруся судити, так це чи не так, рідна сестра чи, може, двоюрідна, але мені здається, що байдужість — явище огидне при всіх обставинах, а в нашому житті — у сто крат!

Тож давайте, люб'язний Михайле Степановичу, проти байдужості обух сталить! Давайте доб'ємо її, окаянну, до кінця! Доб'ємо й отаканним осиковим колом могилу її пришпилимо. Для загального добра і... для вашого зокрема!

Ще раз здоровенькі були!

Ще раз повірте, що писано, як і завжди, щиро, од самої душі й од самісінького серця!

Од вашого ПЕРЦЯ.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

ПЛАН РОБОТИ

Мал. К. ЗАРУБИ

ХТО КОГО?

— Стій, ні з місця!

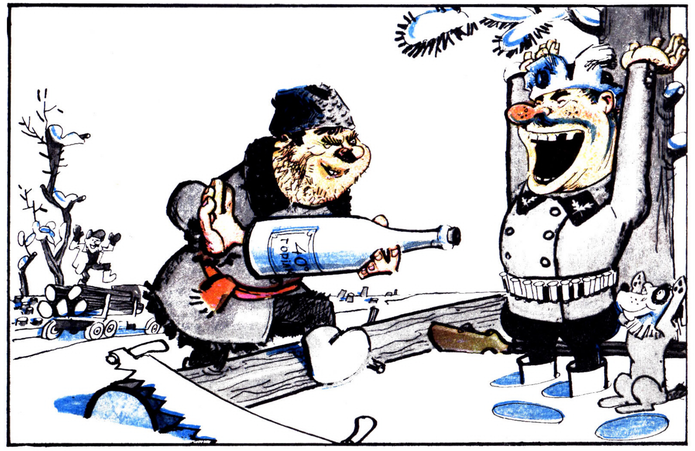

— Стій, руки вгору!

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Битва тривала вісім місяців. Атакував Березівський завод мінеральних вод (Харківщина). Контратакувала Львівська склофірма «Райдуга». Завод вимагав повернути збитки за браковані пляшки. Фірма ж доводила, що пляшки не браковані. Нарешті у Держарбітражі при Раді Міністрів УРСР фірма капітулювала. На полі бою залишилось 20205 розбитих пляшок і 8625 крб.

Цю битву ми описали торік у № 21 журналу під назвою «Ой чия ж то слава?»

Недавно зі Львова нам відповіли, чия ж то слава. За поставку бракованої продукції винних притягнено до матеріальної та адміністративної відповідальності.

Телеграфне агентство Перця

ГЕОГРАФІЧНО-АРИФМЕТИЧНІ ДОСЛІДЖЕННЯ

Наші кореспонденти, юристи Старо-Краматорського машинобудівного заводу (м. Краматорськ) провели цікаве географічне дослідження. Виявляється, найкоротший шлях між двома містами мусить бути не прямим, а покученим і кривим. Для ілюстрації наводяться такі приклади.

Щоб із міста Луцька потрапити у місто Клайпеду (Литовська РСР), треба їхати через Харків, а щоб із міста Луцька потрапити у місто Харків, треба перед тим побувати у місті Краматорську.

Такими маршрутами експедитори Луцького електроапаратного заводу транспортують замовникам свою продукцію.

Наші кореспонденти запрошують Перець взяти участь у ще одному дослідженні — арифметичному.

Мета дослідження—встановити, скільки ж державних грошей тринькається на отих кривих та покручених шляхах.

ПОШУКИ ТРИВАЮТЬ

НОВА УШИЦЯ, Хмельницької області. (Кор. ТАП). З села Вільховець ще торік вийшла добре споряджена пошукова партія. Головна мета експедиції— знайти хоч будь-які запасні частини до садового трактора Т-50В, що належить колгоспові ім. Кірова.

Ентузіасти кілька разів побували в районному та обласному об'єднаннях «Сільгосптехніки», але жодної деталі не добули. Пошуки тривають.

ПОПИТ НА ХОДУЛІ

Як повідомляє наш кореспондент, у с. Нова Маячка, Цюрупинського району, Херсонської області, безперервно зростає попит на ходулі. Інтерес жителів села до такого способу пересування виник у той час, як тут спорудили новий кінотеатр, але забули замостити підхід до нього.

Працівники районного відділу культури ще, на жаль, не придбали собі ходуль і не можуть через те особисто спостерігати, як мешканці Нової Маячки долають калюжне море і глибоке болото перед входом до кінотеатру.

ЯК З РІДНОГО ТАТА...

Редакції стало відомо, що Макіївське відділення «Енергозбуту» (Донецька область) синівською любов'ю любить радгосп «Вугільник».

Дере з цього радгоспу за електроенергію, як з рідного тата.

Коли згідно тарифу кіловат-година коштує 3,5 копійки, то радгосп мусить платити як не 4,5 копійки, то 5 копійок.

Лише за 1964 рік радгосп переплатив «Енергозбуту» 2198 карбованців. У 1965 році щось теж близько того. Почався рік 1966-й, і та ж самісінька історія.

Може, товариші з енергетичного управління «Донбасенерго» хоч не проллють, то капнуть трохи світла на таку «любов» Макіївського відділення до радгоспу «Вугільник»?

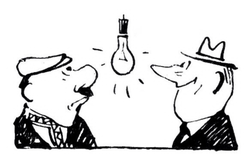

ДІЙШЛИ ДО РУЧКИ

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Боже мій, вони вже горілку дудлять!
— А що робити — однаково її на нас списують.

ВЕЧОРИ У СЕЛАХ БІЛЯ ДИКАНЬКИ

(Майже за Гоголем)

Чи знаєте ви Диканьку? О, безперечно знаєте! Бо ще в дитинстві читали у Гоголя: «У нас, на хуторах, ведеться здавна: тільки що закінчаться роботи на полі, мужик залізе відпочивати на всю зиму на піч...»

Та тільки тепер у Диканьці не «мужики», а хлібороби славні, що і взимку на печі не відсиджуються. А молодь яка! Не тільки ото знає бігти туди, «де гупцюють все дівки, де гуляють парубки». А коли вже «гупцює» і «гуляє», то на всю Україну чути. Недаремно ж грамот за самодіяльність понавозила. Навіть від Президії Верховної Ради УРСР. І була б далі возила, якби не привіз дідько у Диканьку мішок клопоту.

ВЕЧІР НЕ ПРОТИ КУПАЛА

Чахкав подертий бубон. Стогнав замордований баян. Молодь села Балясне молотила польку. З неба похмуро дивився місяць, а зі сцени радісно — завідуюча клубом Галина Жук.

«Боже, допоможи, щоб Василя не вкусила муха», — міркувала.

Але «муха» вже добиралася до баяніста. Не встиг Василь дотягнути останнього коліна, як вона укусила його.

— Баста! — вигукнув Василь Пісоцький. — Далі танцюйте під язик. Не платять мені... Хай голова колгоспу вам грає...

Голова колгоспу В. Г. Решетченко був далеко і грати не міг. Тому в клубі зчинилося те, що було на сорочинському ярмарку.

— Нема нічого у тому клубі. Навіть під бубон не потанцюєш досхочу!...

— Програвач купити нікому!..

— Буде так, як у Чернечому Яру та Великих Будищах: порозбігається молодь, щоб з нудьги не скиснути!..

Раптом у коридорі щось закувікало. У дверях з'явилося свиняче рило, потім теляча голова, а потім бараняча.

— Нечистий! — заверещав хтось.

— Н-не нечистий я, а Микола Терещенко, — промимрила одна голова. — А ц-це мій друг Сашко Дейнека... М-ми гуляєм...

— Га-га-га! — загриміли парубки і дівчата.

Не встигли щезнути привиди, як дивиться завідуюча клубом Галина Жук — дверей нема.

— Люди добрі! — крикнула розпачливо. — Допоможіть знайти, бо вся культура за ніч вискочить!..

— Га-га-га! — відповіли «добрі люди».

Гуляв по залу собачий холод. З неба непорушно дивився місяць. Секретар колгоспної комсомольської організації Михайло Безкоровайний не дивився, бо він до клубу не ходить. А голова сільської Ради О. С. Тертицький у цю хвилину бачив солодкі сни.

ЗАЧАРОВАНЕ МІСЦЕ

Недалечко від Диканьки — село Василівка.

— Бачите віконця підсліпуваті? — показав чоловік. — Вивіска червона «Клуб»? Думаєте, що справді клуб? Я також думав. Це зачарована хата. Обминає її навіть голова Диканської селищної Ради І. М. Скалецький. А молодь вірьовкою туди не затягнеш. Не думайте, що боїться вона обдертих стін, ям на долівці і дір у стелі. Водиться нечистий у тій хаті. На горищі.

Зібралися якось увечері юнаки і дівчата, посідали: хто на залишках сцени, хто на стільцях. Завідуючий клубом Віктор Шовкань приніс решето насіння. Гризуть спокійно, спльовують хто на долівку, а хто у розбиті шибки. Нараз як занявчить, як заверещить, як застогне щось на горищі.

Думали полізти подивитися, що воно за мара. Та побоялися. Стеля така, що по ній і котові небезпечно ходити.

ВТРАЧЕНА ГРАМОТА

Був у диканському Будинку культури хороший директор — Ільченко Леонід Харитонович. Довго працював, але не дали йому ні хати, ні кімнати. Ніхто цього не бачив, зате самодіяльність його бачили по всій області і чули.

Та став до влади культосвітньої у районі В. П. Горячун і своєю гарячою натурою з Ільченком не зійшовся. А ще з'явилася на диканському горизонті зірка не першої самодіяльної величини, що йменувалася Броніславою Петрівною Баль. Блимнула кілька разів сяєвом своїх зірниць на завідуючого відділом культури, і той розкрив обійми:

— Хочете художнім керівником? Ми вас директором РБК...

Так у диканській самодіяльності почалися невеселі дні. Директориця строчила накази, звільняла, розганяла, а В. П. Горячун мало на руках її не носив. Так мило було дивитися на цю діячку, що забув про клуби у селах. Нагадувала йому про них разів кілька райгазета «Трудова слава», вказувала і обласна газета «Зоря Полтавщини», але стійкого культармійця ніщо не брало.

— Сам, — каже, — був редактором. Все це для мене — нуль без палички.

Чим було це для районних організацій — не знати. Але нуль без палички скоро перетворився в паличку без нуля. На 63-ому наказі «паличка» зупинила, нарешті, творчу руку директора Будинку культури Б. П. Баль. Правда, за кілька місяців вона не лише встигла одержати квартиру і написати 63 накази, але й розігнати всю самодіяльність... Отак пропали наші грамоти, — зітхнули гуртківці, — а могло бути інакше.

СТРАШНА ПОМСТА

Питаєте, як воно було? Та дуже просто. Кабінет директора диканського Будинку культури на першому поверсі в одному коридорі, а кабінет завідуючого районним відділом культури — на другому поверсі в іншому коридорі. Щоб не відриватися від мас і керувати безпосередньо на місцях, В. П. Горячун спустився до Б. П. Баль. Як він керував, не знаю, але враз грюкнули двері, і коридор першого поверху наповнився криком і вереском. Лаялися дуетом на найвищих нотах. Коли на цей концерт прибігли працівники Будинку культури, то найкультурніший чоловік у районі стояв уже за дверима і скаржився:

— Вона мене, сяка-така, по писку...

Цей історичний виступ відбувся незадовго до того, як Б. П. Баль мала директорські апартаменти покинути. Проте завідуючий культвідділом і досі забути не може. Робота йому не дається. Усе сидить і думає. Про що? Про те, що в 28 сільських клубах за рік десять завідуючих змінилося? Хто його знає. Та вже надходять заяви на звільнення і в новому році. Може, думає про те, що в більшості сільських клубів сидять люди, що мають таке ж відношення до культури, як і він сам? Може... Але подейкують, що то на нього «концерт» отой вплинув. Бо своїх підлеглих благословляє такими тирадами, від яких стіни червоніють. А вимовляє їх з таким піднесенням, що навіть глухий почув би. Правда, недочувають цього тільки в Полтавському обласному управлінні культури. Але це не дивно. З Полтави до Диканьки аж тридцять кілометрів.

До друку підготував не пасічник Рудий Панько, а спеціальний кореспондент Перця Є. ДУДАР.

Полтавська область.

Виставка ШИР-НЕ-ТРЕБА

ДІЙНИЦЯ НА ГОЛОВІ

Нашу виставку відвідала група працівників Ніжинського машинобудівного заводу.

Ми попросили гостей познайомити відвідувачів виставки з останніми новинками їхнього виробництва.

Ніжинці продемонстрували нову дійницю. Один із гостей поставив дійницю собі на голову і так промарширував кілька метрів.

От, виявляється, як просто іноді вирішуються складні проблеми. А доярки голову ламали: як носити ті дійниці? Тільки візьмеш у руки,— ручка відлітає моментально.

— Як ви додумались, щоб на голову?.. — запитали у гостя.

— Бачите, — скромно відповів той, — я навчаюсь заочно у школі циркового мистецтва.

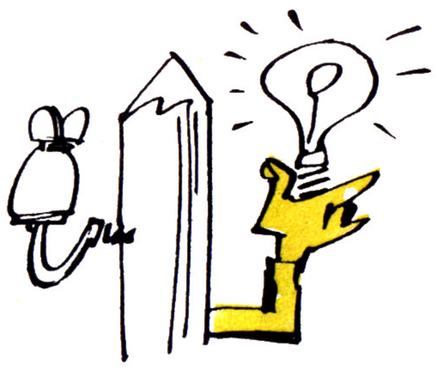

ЕЛЕКТРОНОВИНКА

Пропонуємо вашій увазі цікаві циліндричні футляри з патронами для вуличних ліхтарів. Виробляє їх Львівський завод «Метал». Футляри легко прикріплюються до стовпів і чудово вписуються в краєвид вулиці. Щоб лампа у цьому футлярі засвітилася, великих зусиль докладати не треба. Вилізьте на стовп, вставте лампу в патрон і тримайте її так цілу ніч. Залишати саму лампу в патроні не рекомендується, бо вона одразу ж випаде звідтіль.

Якщо ж серед мешканців вашої вулиці не знайдеться жодного ентузіаста такого вуличного освітлення, радимо звернутися безпосередньо на завод до авторів цієї електроновинки.

Хай приїздять тримати лампочку!

ГІДРОПУЛЬТИ НАВПАКИ

На нашій виставці з'явилася технічна новинка — гідропульти найновішої конструкції. Якщо у попередніх конструкцій стержень поставлений по центру, то тут навпаки. Підніжки приварені так, що при першій потребі (і без потреби) легко відриваються.

Гідропульти мають дивні властивості: на сонці скидають з себе фарбу, колючими виступами захищаються від рук людини.

Масове виробництво таких гідропультів розпочав Полтавський автоагрегатний завод. Директор заводу т. Яцевич своїм підписом на акті експертизи авторитетно ствердив, що 75 гідропультів не годяться ні до чого.

ОЛІЙНИЙ РЕБУС

Що таке олійна фарба «вохра», знають усі.

А що таке олійна фарба «вохра» виробництва Криворізького заводу «Хімпром»?

Наші експерти довго вивчали вміст банки, але, крім піску, ніяких інших компонентів у ній не знайшли. Врятувала етикетка. На ній чорним по жовтому було виведено:

«Фарба призначена для різних зовнішніх і поверхню. Для підлоги не вживається. Змішати».

Якби ще дізнатися, що то значить — «різних зовнішніх і поверхню» і з чим саме треба змішати «вохру», — олійний ребус було б розв'язано.

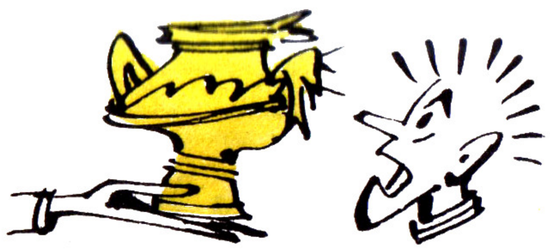

ЩЕРБАТІ СЮРПРИЗИ

Їх можна дарувати на свята та в дні народження, на срібне весілля та ювілеї — всі ці салатниці, оселедниці, підноси і вази, виготовлені на Макіївському склозаводі. Їх можна без вагань вручити найкращому другові та улюбленому сусідові. Для експерименту. Якщо після такого подарунка при зустрічі людина подасть вам руку, знайте: людина не злопам'ятна. Бо посуд цей такий страхітливий, стільки на ньому подряпин, щербин, що експерти, не вагаючись, відправили партію в 11 тисяч штук на нашу виставку.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Кубушка калимника.

Мал. БЕ-ША

Слалом одного «жучка».

З олівцем по Бердичеву

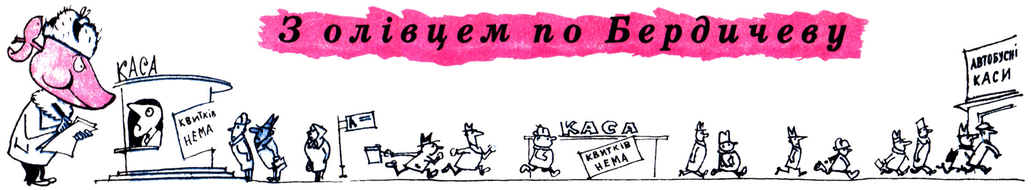

1. ЩОБ ЇЗДИТИ — ТРЕБА ПОБІГАТИ

Бердичева пішки не обійдеш. А для того, щоб їздити, краще мати місячний проїзний квиток. Як же і де його придбати? Тільки на автовокзалі, тільки з 9-ої години ранку і до 5-ої години вечора — і більше ніде! Така непохитна воля начальника автовокзалу Цивінського Анатолія Петровича. Є в центрі міста каса попереднього продажу квитків, є десятки водіїв автобусів, є другий автовокзал біля базару, але... проїзних квитків там не дістанете. Бердичівцю спершу треба добре набігатись, а тоді вже, може, й роздобудеш квиток.

2. АБИЯК БУДУЄТЬСЯ — НА ОЧАХ РУЙНУЄТЬСЯ

Росте Бердичів, будується! Прикро тільки, що частина новобудов тут же й руйнується. На Радянській площі, 19, височить п'ятиповерховий житловий будинок. Ще й року йому нема, а плитка облущилась зі стін, як ото лусна з риби. У будинку по вул. Красіна, 1/2, після трьох місяців потекло через покрівлю, мов з решета. Тече й у новому будинку по вул. Леніна, 18.

Там лущиться, там тече, але Григорія Ісааковича Хуторянського, начальника БМУ-4, це зовсім не пече, у нього старий девіз: косо, криво, аби живо!

3. У КОЖНОГО СВІЙ СМАК

Щоб не ходити на голодний шлунок, завітаймо в «Домову кухню № 1», що в центрі міста. За ідеєю, тут можна попоїсти на місці, а можна й додому страви взяти. Але перед тим, як замовити щось, загляньмо у книгу скарг. Господи! Тут зауважень і скарг, як пшона в горшку. А от відгуки на ті скарги дуже оригінальні. Завідуючий кухнею Пальтіс О. Л. на подяки (а їх так мало!) має один стандарт резолюції: «Вашу заяву буде враховано». На скарги ж — резолюції інші: «Хороший шніцель важить 75 г., а вам помилково була подана котлета, тому в ній виявилось 40 г». Або ще: «Приготування їжі в домовій кухні завжди хороше. Вам же не сподобалось ні перше, ні друге блюдо. Ну, що ж — кожен має свій смак».

Який «смак» має директор міськторгу т. Лопата С. М. — невідомо. бо за рік він не залишив жодної помітки у книзі скарг.

4. ОЙ, ЧОБОТИ, ЧОБОТИ..

А чобіт у Бердичеві, справді, без клопоту не пошиєш, взуття теж своєчасно не відремонтуєш. Ось робітник заводу «Прогрес» Якимчук В. С. замовив чоботи, а тоді попоходив, доки вирвав. Спершу сказали, прийти 10 грудня. Прийшов, сказали, що будуть готові 18-го. З 18-го перенесли термін на інше число. А Станіслава Юхимчук румунки замовила. Зробили їх теж із запізненням, та ще й з браком. На зауваження замовниці зав. приймальним пунктом № 1 Патіс В. Г. пішов у психічну атаку: «Мамаша! — притупнув він ногою. — Вам не подобаються румунки? Залишіть, іншому комусь заженемо!»

Позиція директора міськпобуткомбінату т. Колковського Ю. С. в цьому питанні чітко визначена. «Пошиття й ремонт взуття зросли по місту на 200%, само собою, що й скарг на 200% збільшилось». Філософія убивча. Крити нічим!

5. ХІБА ЗАМОК НАПРОКАТ

Є в місті прокатний пункт. Є в ньому чимало речей (хоч уже й пошарпаних, зношених), потрібних для населення. Але працює пункт тоді, коли й переважна більшість людей працює — з 9-ої ранку до 5-ої вечора. Приїде з роботи хазяйка, на пункт прокатний кинеться, а там... величезний замок. Не дізнаєшся наперед, чи є там потрібна річ, бо телефону на пункті нема.

6. ФОТО НА ДОВГУ ПАМ'ЯТЬ

Говоримо це в прямому розумінні, бо коли замовиш фото у бердичівському фотоательє (зав. Лев Вікторович Кордаш), то надовго запам'ятаєш той нещасливий день. Он випускники 11 «А», класу Бродецької середньої школи як сфотографувались 12 червня 1965 року. то одержали фото тільки через 6 місяців — у грудні.

* * *

Так, значить, гарне місто Бердичів. Багато в ньому красивого, хорошого. Але... та нехай краще самі керівники міста зважать на ті «але» і постараються, щоб їх зовсім не стало.

З олівцем подорожували, записували і малювали
Ів. СОЧИВЕЦЬ
та В. ЗЕЛІНСЬКИЙ.

ЛІСОВА БУВАЛЬЩИНА

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

— Чудесно, талановито!

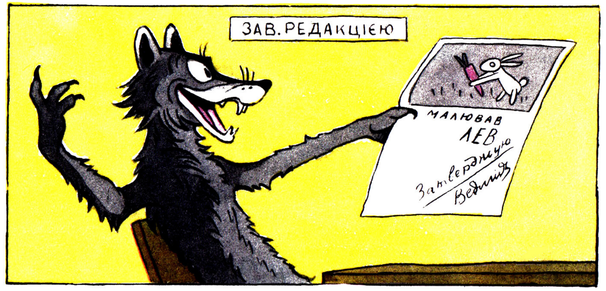

— От що значить талант!

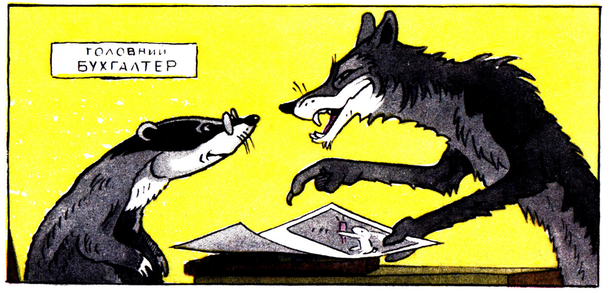

— Нарахуйте Левові Львовичу Леву підвищений гонорар!

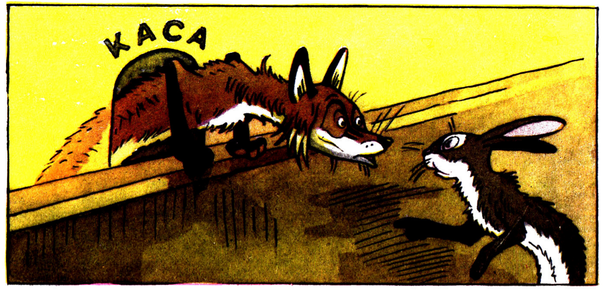

— Ви Лев???
— Я Заєць, а Лев мій псевдонім...

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

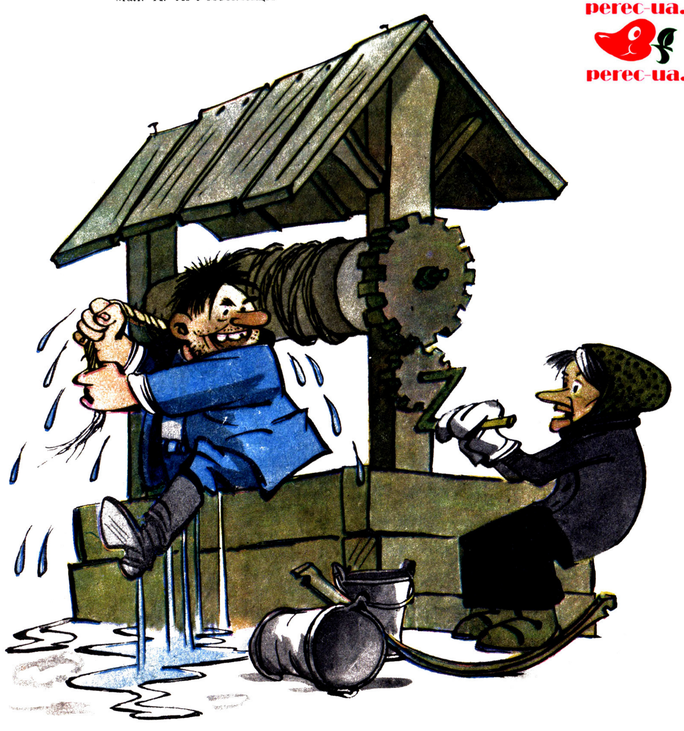

— Спасибі, бабусю, що витягли, а то вчора заблудився.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

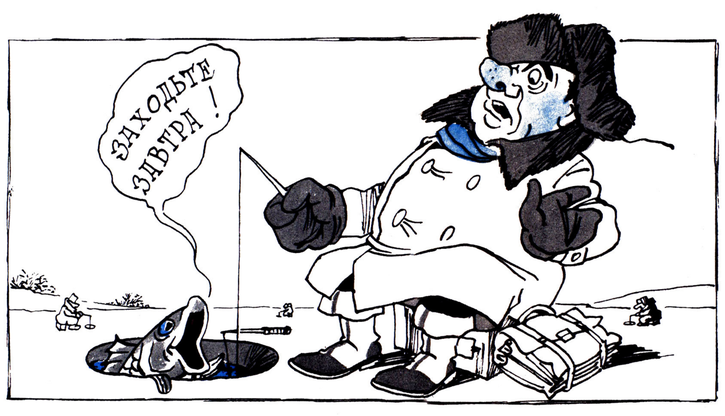

Випадок з любителем тяганини.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Це трапилося в Луцьку. П'яний хуліган М. Євтєєв зчинив бійку, потрапив у витверезник. А коли хулігана взяли на допит, він назвався ім'ям свого знайомого О.

Працівники міськміліції, не розібравшись, віддали чесну людину до суду. А судля, теж не розібравшись, засудив невинного до 10 діб. Про це у № 22 журналу було вміщено фейлетон «Оскарження не підлягає».

Після опублікування фейлетону нам повідомили, що дисциплінарна колегія Волинського облсуду за незаконний арешт невинної людини оголосила народному судді т. Котові сувору догану.

За відсутність належного контролю за роботою чергового наряду, Волинське обласне управління охорони громадського порядку суворо попередило начальника Луцької міськміліції т. Вахмістрова, а заступникові начальника т. Шаповалову оголосило догану.

За безвідповідальне ставлення до виконання службових обов'язків капітана Пінаєва знято з роботи.

Бюро Луцького міськкому КП України оголосило Пінаєву сувору догану з занесенням до облікової картки.

ОЙ, НЕ ШУМИ, ЗЕЛЕНИЙ БАЙРАЧЕ!

В одному селі жив собі чоловік Іван. На городі за хатою в того чоловіка росла одна-однісінька, ще батьком посаджена, груша. І приключилася з тим чоловіком біда. Стала заважати йому ота груша.

Схопив він сокиру — і під корінь стару грушу, аж тріски полетіли. Полегшало.

— Охо-хо-хо-хо! — простогнали колгоспники артілі імені Гоголя, Миргородського району на Полтавщині. — То ще людям того села підвезло, — там одну грушу зрубано. А от наш голова колгоспу Іван Антонович Вишара всі дерева, які на очі потрапляють, трощить, аж тріски летять.

Якось виїхав Іван Антонович на «Победе» в поле, помітив—осики тихенько на вітрі погойдуються.

— Ага, значить, шумлять! — сказав Вишар. — Ну, ось я вам!

Та й вислав на беззахисну флору живу силу, озброєну пилками та сокирами. А та жива сила — дід Федір та дядько Степан — ніби заворожена, не змогла підняти сокиру. Мабуть, вона, жива сила, згадала, що ті дерева — це ж праця дівчат-пташниць, які обсадили степове озеро біля свого табору, оберігали їх. Тепер ці дерева взимку збирають снігові замети, а весною там — ціле озеро.

Відступила від дерев «жива сила». Тоді Іван Антонович кинув техніку. Своєї не було, то у лукомеліоративній станції позичив. А таки здолав.

Бульдозером викорчували оті дерева. За одно і в колгоспників Калиниченко Векли Іванівни, Іванченка Терентія Галактіоновича, Пищимухи Миколи Олексійовича вивернули на городах з півсотні вишень та чимало осик.

Викорчували та й забули. Лежать нині ці висохлі на кістку дерева. А Іван Антонович ходить та потихеньку наспівує:

— Ой, не шуми, луже, зелений байраче!

Тепер дерева, як зачують оте, «ой, не шуми», то аж згинаються, відразу затихають.

І не тільки ті, що на полях артілі, а навіть ті, що на подвір'ї Великосорочинської сільської Ради.

Т. МІХАЛ

Друже Перче!

На нашу адресу прибули у трьох вагонах три кам'яні брили загальною вагою 189 тонн.

Ходили-ходили ми навколо них—не знали, що це таке і з якого боку до нього приступитися.

А врешті довелося озброїтися відбійними молотками і по шматку від брил відколупувати та з вагонів витягати.

Ця «розвага» виявилась не легкою і не дешевою. А в нас ще й гроші вимагають. Закуп'янське кар'єроуправління Хмельницької області, вимагає, бо ці брили виявились сиромолотим вапном, правда, з таким високим процентом вологи, що дорогою воно змерзлося. Використати його для вапнування грунту не можна, і тепер з нього залишається хіба що вирубувати пам'ятники бракоробам.

Поясни, Перче, керівникам кар'єроуправління, що за такі пам'ятники теж треба розплачуватися, але не державними грішми.

А. НАСІННИК,
агроном Остерського відділення «Сільгосптехніки» на Чернігівщині.

Як ти гадаєш, для чого на світі існують спальні мішки? Для того, щоб спати в них на свіжому повітрі? Нічого подібного. Кременчуцька фабрика індпошиву і ремонту одягу (Полтавська область) доводить зовсім протилежне. При допомозі їхніх мішків можна, приміром, смішити людей. Варто лише залізти в мішок і переспати в ньому, як ти весь стаєш того ж кольору, що й мішок. Люди сміються, а тобі не до сміху, бо ні з обличчя, ні з білизни відмити фарбу не можна.

Дитячий комбінат № 397 заводу «Більшовик» м. Києва, який придбав, було, ті мішки, відмовився від них: перестали батьки впізнавати своїх дітей, які один лише раз переспали в них. От і вирішили ми з усіх дитячих мішків пошити один великий. Для керівників фабрики. Хай, Перче, вони пересплять у ньому. Цікаво, чи пізнають їх після цього їхні діти.

ПРАЦІВНИКИ ДИТЯЧОГО КОМБІНАТУ № 397 м. КИЄВА.

Ні, ще не перевелися скептики, які запевняють, що «всі календарі брешуть». І скептицизм їх не безпідставний. Всі не всі, а деякі календарі трохи тее... підбріхують. От хоча б «Календар-тижневик», випущений у світ політвидавом (Київ). Якщо вірити йому, то Новий, 1966 рік прийшов до нас не в суботу, а в середу. Таке запізнення Нового року позначилося і на всіх інших святкових і не святкових датах. Люди відзначатимуть Першотравень у неділю, а ті, що придбали «Календар-тижневик», — у четвер, а Жовтневі свята — не в понеділок, як усі, а в п'ятницю...

До семи п'ятниць на тиждень упорядники «Календаря-тижневика» ще не додумались. Але втрачати надію на це, очевидно, не слід.

Твої читачі: А. СТРАХОВ, Т. СТАФЄЄВ.

Хоч наша організація і не має відношення до спорту, але й ми вже стали болільниками. Ось уже третій рік все наше відділення з затамованим подихом стежить за народженням рекорду затяжного будівництва. У рекордсмени настирливо рветься Конотопське БУ-151 тресту «Південзахтрансбуд».

Результати вже просто блискучі. Ми (згідно договору) чекали, що БУ-151 завершить спорудження складу під мінеральні добрива на ст. Радулине в IV кварталі 1964 року. Однак, хлопці напружились, налягли і впевнено протримались ще й увесь 1965-й рік. Склад не готовий і досі!

Тепер ми, Перче, боїмося одного: якщо наші будівельники задумають протриматись на тому ж рівні і в цьому році, то можуть не витримати нерви начальника тресту «Південзахтрансбуд» т. Байди. Нам навіть страшно подумати, що він тим рекордсменам з БУ-151 може накоїти.

ПРАЦІВНИКИ ДУБРІВСЬКОГО ВІДДІЛЕННЯ «СІЛЬГОСПТЕХНІКИ».

Нововолинський район, Житомирської області.

ВВІЧЛИВИЙ СУСІД

Мал. В. ГОРБАЧОВА

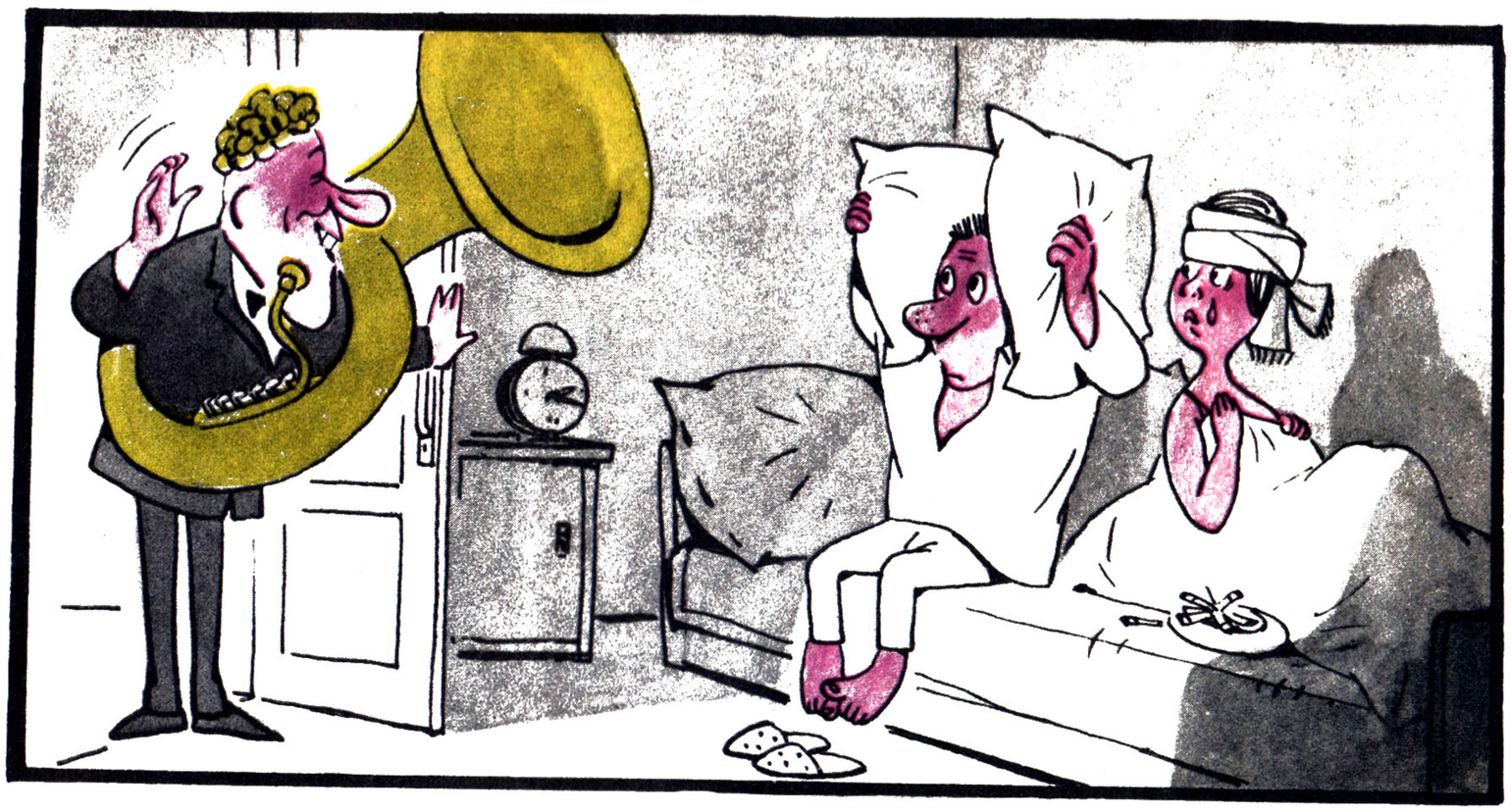

— Я вже закінчив репетицію, на добраніч!

ПРО КИЛИМ-САМОЛЬОТ ТА КОБИЛЯЧИЙ ХВІСТ

Автор листа пропонував зробити сміливий експеримент: «Спробуй, Перче, відремонтувати квартиру в нашому славному місті Херсоні...».

Чому б і не спробувати! Заглядаю у віконце «Міськдовідки» і запитую в привітної дівчини:

—Дайте, будь ласка, адресу організації, яка ремонтує квартири.

Обличчя дівчини кам'яніє. Вона холодно цідить:

— На заяложені жарти не відповідаю!

Старожили міста не взяли це за жарт. Вони порадили:

— Ідіть на базар, спитаєте дядька Андрія...

Дядько Андрій сидів на пивній бочці і смоктав таранячий хвіст.

— Будете вісімдесятим, — пояснював він чоловікові в картатому пальті. — Двісті карбованців з вашим матеріалом. Харчі тричі на день і, само собою, півлітра.

— Може, півлітра хоч через день? — благав чоловік.

Це був грабіж. Одвертий і примітивний. Я зібрався вже було до міліції. Коли це біля самого базару, у ста метрах од резиденції дядька Андрія, побачив рятівну табличку: «Бюро добрих послуг».

— Зробіть добру послугу, — попрохав я,—відремонтуйте квартиру!

— Не наша парафія. Зверніться до «Коопгужтрансу», — відповіли мені.

Я знизав плечима, але звернувся. Ні, це не було помилкою. Сам керівник «Коопгужтрансу» т. Фрейдель підтвердив, що, за вказівкою обласного управління побутового обслуговування, «Коопгужтранс» повинен ще й квартири ремонтувати.

— На жаль, особисто вам нічим допомогти не можу, — сказав мені Фрейдель. — У моєму розпорядженні є сотня коней і... більше нічого. Навіть звичайної малярської щітки не знайдеться. Правда, один дресирувальник доводив мені, що й конячим хвостом можна непогано білити. Але, здається, він не врахував однієї деталі: як бідна кобила до стелі дотягнеться.

— Справді, як? — запитав я в обласному управлінні. — Звичайно, можна доручити ремонт житла й клубові собаківництва, та яка з того користь?

— Велика! — пояснили мені. — Адже зроблено добре діло: ми звільнили міський комбінат побутового обслуговування від зайвої роботи. Комбінат цей так переобтяжений різними справами, що його директор т. Фельснер геть із снаги вибився.

— Свята істина, — підтвердив головний інженер комбінату т. Кацнельсон, — на наших плечах всі побутові клопоти міста. Ми клепаємо ключі і робимо електропроводку, натираємо підлоги і вставляємо шибки, лагодимо холодильники і прибираємо в квартирах, ремонтуємо і фотографуємо.

Я щиро поспівчував заклопотаним трудягам побуту. Справді, хіба легко! От, скажімо, слюсарям. На моїх очах четверо замовників чіплялися до них з просьбою поробити ключі до англійських замків.

— До амбарних можемо, — відбивалися слюсарі.

А ті затялися — подавай їм лише до англійських!

Або, скажімо, склярам. Їм взагалі хоч з комбінату тікай. Натовпом пливуть замовники, і всі з дрібницями! Тому кватирку засклити, цьому замазку поновити. Замовцям і не туди, що склярам це не вигідно! Ось коли висаджено багато шибок — інша річ! Є де руки погріти!

Не те що, приміром, натирачі підлоги. Ці хотіли б, та не можуть населення обслуговувати. Часу нема! В установах паркети натирають! Поки «дотанцюють» з першого до п'ятого поверху — і місячний план виконано.

Нелегко, ой, нелегко працівникам побутового комбінату про побут херсонців дбати! Справді, про який ремонт квартир може йти мова при такому діапазоні обслуговування.

А невдячні мешканці скаржаться. Їм майстрів по ремонту квартир подавай! Спеціально для них, мешканців, на комбінаті створили цех по ремонту музично-духових інструментів. Барабани перетягують, литаври лагодять у присутності замовника. А вони вимагають ремонту, зчиняють такий галас, що всі барабани і литаври, відремонтовані комбінатом за останній рік, не змогли б заглушить його.

Іноді цей галас долітає й до обласного управління побутового обслуговування. Навіть вривається до кабінету самого начальника управління т. Шутова.

Проте начальник спокійний. Кінець кінцем — план виконується. А яка різниця, що за тим планом — відремонтована квартира чи полагоджений тромбон.

— План побутового обслуговування ми виконали на всі сто процентів, — хвалиться тов. Шутов.

Але як? Цифра ця є продовженням казки, яку начальник управління, безумовно, любив у дитинстві. Казки про килим-самольот.

Той килим скромно висить у кіоску на базарній площі. Зовні у ньому немає нічого казкового. Навпаки, килим надто прозаїчний: неоковирні квіти на великій ганчірці. Казкова лише ціна — 20 карбованців. Виробляє ці килими комбінат побутового обслуговування, збуває їх і фантастично злітає вгору крива виконання плану.

А наївні мешканці хочуть, щоб їм квартири ремонтували! Навіщо це комбінату?

Ю. ПРОКОПЕНКО,
спец. кор. Перця.

м. Херсон.

Дмитро МОЛЯКЕВИЧ

Ілюстрації В. ГРИГОР'ЄВА

НЕ ЗОВСІМ БАЙКА

ПРО ТЕ, ЯК Я НЕ СТАВ БАЙКАРЕМ

Якось подумав я собі: Ану,
Дай, хоч маленьку баєчку утну;
Та й, може, о щасливій тій порі,
Дивися, виб'юсь ще у байкарі...»
Узяв папір, чорнило. Сів за стіл
Та й написав таке:

Шакали й Віл.

На лісовім збіговиську якось
(По-людському б сказать, були то наче збори),
Якраз, коли сам Лев збирався ревнути щось,
Апчихнув сірий Віл собі на горе.
Гей, що тут почалось!..
Стрибнула на пеньок й загавкала Лисиця:
— Громадо чесна! Чи ж годиться
Терпіти нам наругу отаку?! —
В нас про важливі справи тут ідеться,
А Віл он став у холодку
Та пирхає, сміється!..
Та ще й коли самі вельмишановні Лев
Збиралися почать свій мудрий рев!..
Тут і Овець отара загула:
— За ним давно вже водяться діла!..
— Приглянутися треба до Вола!..

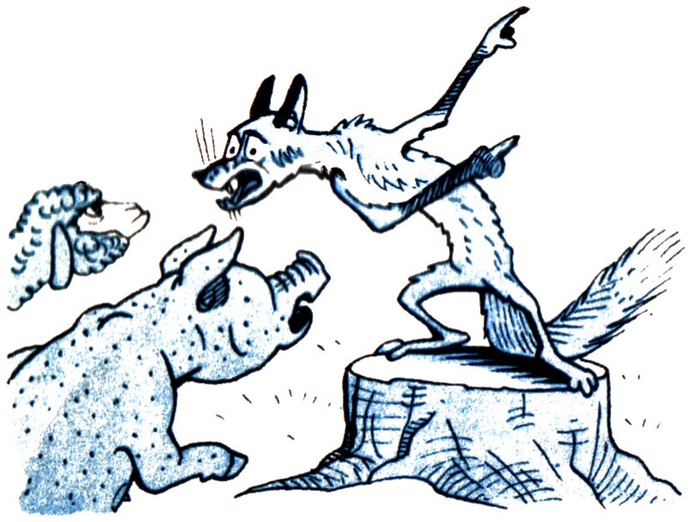

Він спантеличений оговтався помалу.
— Я ж не сміявся. Ну й дива!
Я лиш апчихнув. З кожним це бува.
Нема ж у цьому криміналу!
— Гай, гай,— хтось писнув із Зайців,—
Воляча, вперта, сказано, натура.
Кому потрібні докази оці?! —
Покайся, визнай і — кінець,
Нехай їм грець!
Чи ж в тебе є іще в запасі шкура?!..
Віл на своєму ж вперся: ні та й ні!
— То, значить, ми отут усі дурні? —

Свиня кувікнула.— Лиш мудрий ти між нами?!
Дивіться, трясця його мамі,
Яке розумне узялось!..
Та ось —
Лев вусами повів. І у ту ж мить — Шакали
(Хоч то і полохлива звірина
Й здебільша стервом кормиться вона)
Притьмом всі на Вола напали...

* * *

А Лев?.. При чім тут Лев?! Нікого він не слухав.
А вусами повів тому,
Що у той час — йому
На ніс присіла Муха.
(Той Лев, якщо уже про нього мова,
Був братом Лева з байки Михалкова).
І взагалі — чудову мав натуру.
Збирався й рикнути, щоб одвернути зло,
Але... Вола вже не було,
Урятував лише волячу рвану шкуру...

* * *

Я прочитав (і цього не таю)
Сусідові цю баєчку свою.
А він — махнув рукою: — Те-те-те!..
Пусте це, мій голубчику. Пусте!..
Ну сам подумай, що ти тут наплів —
Де бачив ти у нас отих левів?!
В звіринці, в цирку — є. Та зрозумій:
В клітках вони! Ото ж то, любий мій!
А твій, як би сказати,— серед мас,
Ніби якась тут Африка у нас...
Це ж — зовсім не логічно! Ай-яй-яй!..
Спочатку, друже, Брема почитай
(Такий природознавець був колись),
Ну, а тоді вже — за байки берись.

Я лиш розвів руками: — Ти диви!
От, вилетіло просто з голови;
І справді, де у нас оті леви?!..
Але ж зайці, лисиці і шакали,
І свині — є! Що б ви про них сказали?
— А що? Не бачу в цьому їх вини.
То ж — муха винна. От, по ній — пальни!
А то папір лиш переводиш здря...

Отак не вийшло з мене байкаря...

А мій сусід — як риба у воді:
Живе собі, пописує статті.
В критичний дзвін усе на сполох б'є:
«Біда! Сатира, братці, відстає!
Сатирики роками, без кінця
Стріляють із гармат по горобцях!
Становище із байкою — сумне...»

Та все це — не стосується мене:
Я знаю, що і як писати слід,
Бо ж, дякувать йому, навчив сусід...
Про Крокодила ще от маю тему,
Але — мовчу, бо суперечить... Брему.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— А язик у вас є?

ПЕРОМ ПО ПЕРАХ

«ОБІЛЬНА УГРОЗА» підстерігає кожного, хто прочитає листівку, випущену 26 жовтня 1965 року Козятинською станцією по боротьбі з хворобами тварин. У ній так безбожно спотворено українську мову, що, коли читаєш текст, то аж горить у ротовій **«полості»**. Правопис же окремих слів взагалі доведений до **«загибели»**. Листівка є тим **«очагом»**, з якого **«нитями»** тягнеться кричуща безграмотність і **«можить»** загрожувати читачам важкими **«ускладеннями»**.

«ПІД ГАЗОМ»

Коли б ви жили у Макарівському районі, Київської області, і коли б ви користувалися скрапленим газом у балонах для плиток, і коли б ви переконалися. що того балона, якого вистачало раніше на три місяці, тепер вистачає ледве на два тижні, що б ви зробили?

Ви, мабуть, написали б у «Перець» або взяли б інтерв'ю у директора Бородянського комбінату комунальних підприємств т. Тулюпи.

Товариш Тулюпа відповів би вам так:

— Вина не наша. Справа в тім, що газ, яким нам заправляють балони на Васильківській кущовій базі скрапленого газу, недоброякісний. Під час очистки балонів, повернутих нашими клієнтами для чергової заправки, ми виливаємо з кожного балона по відру якогось мазутоподібного осадку. Він під газом.

Перець від себе може додати:

—Васильківська кущова база не винна. Вона одержує газ із Киргизької РСР та із Закарпаття. Перший хороший, другий не дуже.

Залишається запитати у закарпатських газовиків, чи не «під газом» вони той газ відсилають замовникам?

КОЧОВИЙ СМІХОВИНЕЦЬ

Кажуть, що коли він народився (а було це не в області, а в губернії, Херсонській), за селом Березнегуватим, над таврійськими степами сонце оглядалося з усмішкою... Мовляв, що ж то знайшлось у хліборобській сім'ї Палажки Костій?

Хлопчина вдався непосидющим і голосистим... Раніше, ніж почав їсти, виявився атеїстом. Бо коли батюшка хрестив малого, він промовисто махнув рукою: все одно, мовляв, читатиму антирелігійні...

Тягнувся до сцени буквально з пелюшок!

Жовтеням декламував вірші, а як став піонером — перейшов на прозу. Бо вже в перші дні усуспільнення землі віддав свої симпатії созу. Але, оскільки в колгоспі імені Литвинова, де Микола скінчив семирічку, було сутужно з репертуаром, подався хлопець до Одеси. Мати ж казала, що син здаватиме «екзамен на артиста»...

Екзамени здав. Але на його артистичному фраці виявилась надто тонкою фінансова підбивка чи підкладка. Тим-то юнак опинився в театрі імені Артема на Донбасі. Там його послухали режисери і дали йому «другу категорію» та змогу працювати і вчитись.

З тих пір і пішло... Зі сцени на шахту, з шахти на рудник. У 1934-му Микола Кравченко вже був на Миколаївщині неабиякою творчою категорією у концертній бригаді політвідділу радгоспу імені Реконструкції. Там уже він читав Остапа Вишню: «Чудака, їй-богу» та «Ага, будеш?»

Степи рідні знав артист змалку. А Далекого Сходу — не бачив. Тож він іде добровільно в Червону Армію, і в концертній бригаді дивізії озброює бійців іскрометами українського гумору. Під час війни — обличчям до фронтовиків у госпіталях, а після перемоги вертається на рідну Херсонщину. Вісім років віддає обласній філармонії. Він на той час об'їздив безліч сіл, усі шахти Донбасу та Кривбасу і дав перший концерт будівельникам Каховської ГЕС (про що й свідчить відповідна грамота).

Таке перше відділення його концертної біографії.

А друге — ось уже п'ятнадцятий рік артист Вінницької філармонії продовжує на квітучому Поділлі, на широкій сцені від Бугу до Дністра.

Скільки ділянок він засіяв зерном полум'яного українського перцю за ці роки! Де він тільки не виступав! І в клубах, і в польових таборах, і коло лісосмуг, і на відкритих токах, і в цехах «Сільгосптехніки» та міжколгоспбуду. І скрізь усе добре йде, бо не сцена прикрашає артиста, а сцену — артист!

Прибуде, скажімо, в Ямпільський район. Спершу розпитає про добрих людей, про передовиків. Привітає їх з щирим серцем. А вже потім прямою наводкою — по хапугах, ледарях, п'яницях...

Митець несе між люди кращі надбання українського сміху — із народної, із класичної, із сучасної скарбниці!

То нехай же Микола Костянтинович Кравченко, талановитий і невтомний боєць з'єднання сатири та гумору, ще п'ятдесят років не демобілізовується.

Василь ЮХИМОВИЧ.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Директор Житомирської взуттєвої фабрики № 23 Анатолій Павлович Пилькевич загорівся — подай йому (і негайно!) новеньку автомашину!

На які тільки жертви не піде людина, щоб задовольнити свою пристрасть! Пішов на жертви й А. П. Пилькевич. Спочатку незаконно одержав свою зарплату наперед за півроку. Потім з директора перетворився на... «техніка штучного осіменіння худоби» (таку довідку йому видали в колгоспі «Прогрес» Коростенського району). Як колгоспний фахівець, він без всякої черги купив у райспоживспілці «Москвича». Купив і, як кажуть, в'їхав прямісінько у фейлетон в обласній газеті.

Ждали робітники фабрики, що ж буде далі, та, не діждавшись, розповіли всю цю історію нам. А ми вже одержали листа від секретаря Житомирського міськкому КПУ т. Лебедєва. Він повідомив, що за зловживання своїм службовим становищем Пилькевичу оголошено сувору догану з занесенням до облікової картки та знято з посади директора.

Незаконно придбану машину «технік штучного осіменіння» здав у магазин.

СЛИМАКИ НА МОРОЗІ

Громадянин С. З. Довгань із с. Вівсянок, Голованівського району на Кіровоградщині, цікавиться, куди й чим треба було везти поштові листівки і лист з Миколаївської області, щоб вони добиралися до Кіровоградщини чотири з половиною роки.

Дочка громадянина Довгань, що проживає у Варварівському районі, Миколаївської області, 3 березня 1961 року відіслала з Киряківського поштового відділення поздоровні листівки з нагоди Міжнародного жіночого дня, а 26 листопада 1965 року адресатам люб'язно вручили ті поздоровлення.

Щоб то було дотягти до 8 березня 1966 року! Приємно з усіх боків. І привітання саме в пору, і кругла дата — п'ять років.

В редакції довго точилися дебати: чим же транспортувалась оця кореспонденція? Воли і черепахи відпали одразу. Дуже вже вони швидкохідні. Дехто висловився за слимаків. Слимаки якраз впоралися б. Невідомо тільки, як слимаки пересувалися зимою по морозі. Швидше чи повільніше?

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ З селища Мар'ївки та з міста Кіровська (Луганська область) до редакції одночасно надійшло два сигнали про те, що на шахті № 77 довгий час триває ремонт приміщень дитячих садків, хоча строки здачі їх в експлуатацію не раз уже визначалися.

На прохання «Перця» ці сигнали терміново перевірили на місці. Ремонт обох дитячих садків було взято під контроль. Сьогодні, як повідомили редакцію, вони вже працюють безперебійно.

★ У місті Синельникове продавець залізничного магазину № 146 Пушкаренко відмовився замінити бракований замок, який гр. Кравченко щойно купив у цьому магазині. Гр. Кравченко написав про це до редакції.

Начальник ВРП Дніпропетровського відділення Придніпровської залізниці т. Григоренко повідомив редакцію, що Кравченкові за бракований замок повернуто гроші.

За порушення правил радянської торгівлі Пушкаренкові оголошено сувору догану, а колектив магазину позбавлений преміальної оплати.

Премії Перця

М. Вішта.

В. Горбачов.

Перець радий повідомити своїх читачів, що ніхто з гумористів і сатириків не ухилився від мобілізації, оголошеної Перцем в № 11 журналу за минулий рік.

Мобілізовані мали при собі гуморески, памфлети, фейлетони, вірші, теми до малюнків, малюнки.

Найкращих призовників перчанського конкурсу редколегія вирішила преміювати:

МИКИТУ ВІШТУ — за памфлет «Тпру-у, Бессі» (№ 24).

С. НЕЗАМОЖНИКА — за гумореску «Притча про Євлампія» (№ 14).

ПАВЛА ДОБРЯНСЬКОГО — за фейлетон «Притча про диво-камінь» (№ 18).

ВАСИЛЯ ІВАЩЕНКА — за вірш «Про заморського туриста, в якого совість не чиста» (№ 20).

ВІТАЛІЯ ШПИЧКУ — за епіграми, вміщені в № 12.

ГЛИВЕНКА В. Л. — за малюнок обгортки № 1, «Малюнок-байку» (№ 5) та малюнок «Ти не радій, це він ремонтує курник для дачників» (№ 10).

ЛИТВИНЕНКА В. Г. — за малюнок обгортки № 21.

ВАСИЛЕНКА А. П. — за малюнок обгортки № 9 та за малюнок задньої сторінки обгортки № 11.

ГЕРАСИМЧУКА С. І. — за малюнок «Ти ще й досі над кандидатською сидиш? А я вже докторську кінчаю!» (№ 9) та за малюнок обгортки № 18.

КАПЛАНА Л. Б. — за тему до малюнка «Як дядько Сем інтересам свободи служить» (№ 12).

ГОРБАЧОВА В. Г. — за тему до малюнка «А техніка таки чудова штука: ця мишоловка замінює важку працю десяти котів» (№ 15).

ПЕТРОВА В. Я. — за тему до малюнка «Яка ти, мамо, відстала. Пір'я носити вже не модно» (№ 15).

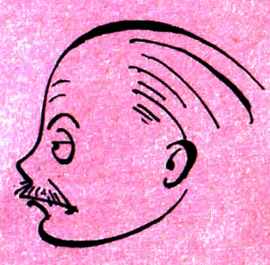

Л. Каплан.

В. Петров.

А. Василенко.

В. Іващенко.

В. Гливенко.

П. Добрянський.

С. Герасимчук.

С. Незаможник.

В. Литвиненко.

В. Шпичка.

Вінегрет з перцем

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— Як ти його уполював?
— Тс-с-с... Сонним з барлогу витяг.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

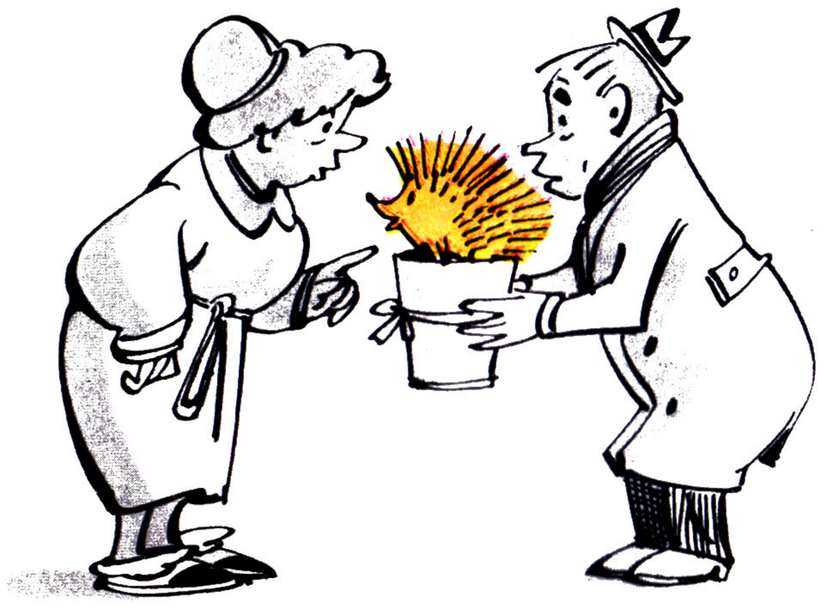

— Це мені підсунули в магазині квітів.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

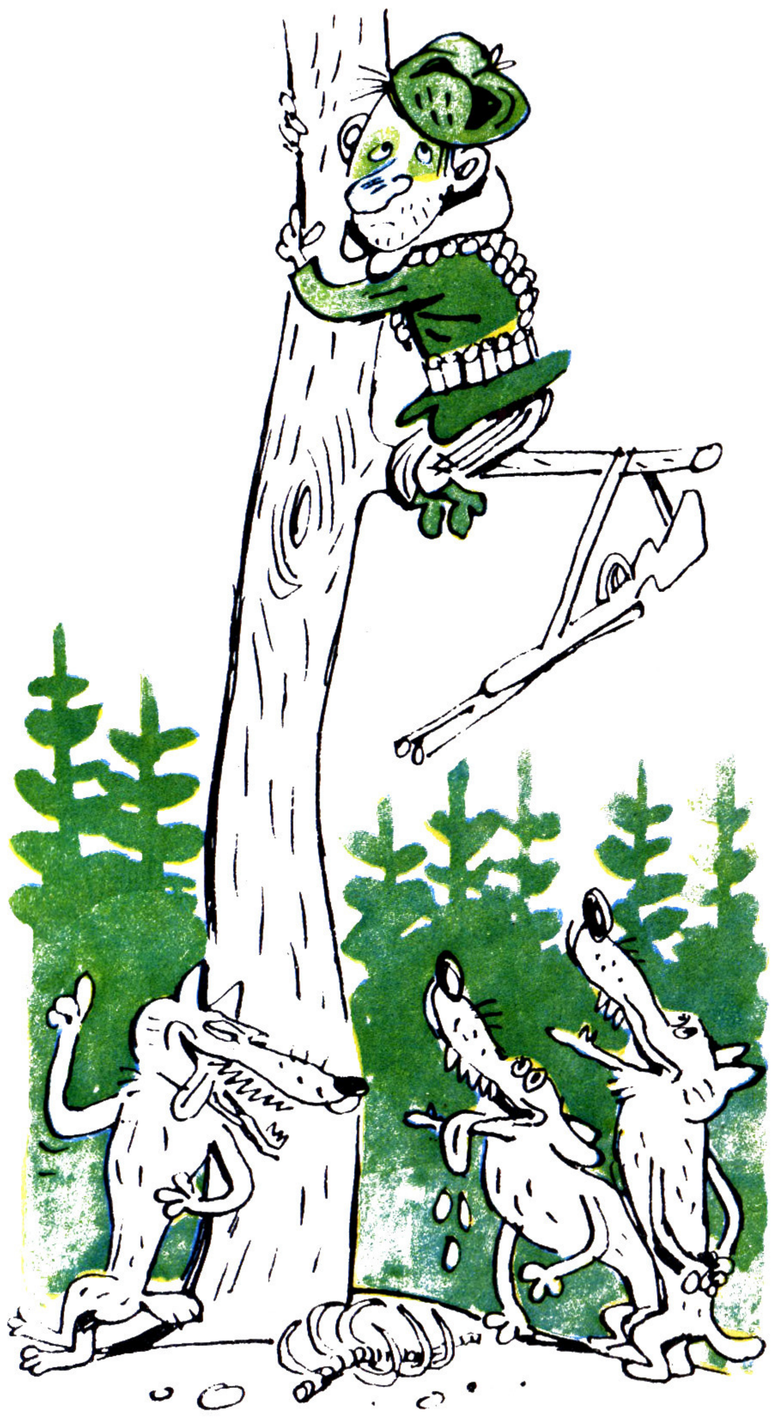

— А то в мене запас на чорний день...

Мал. Л. БОЙКА

— Гляди, щоб не зірвалась!..

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Це новий сусід, він ще не знає, що весною ми граємо у футбола під його вікнами.

Мал. БЕ-ША

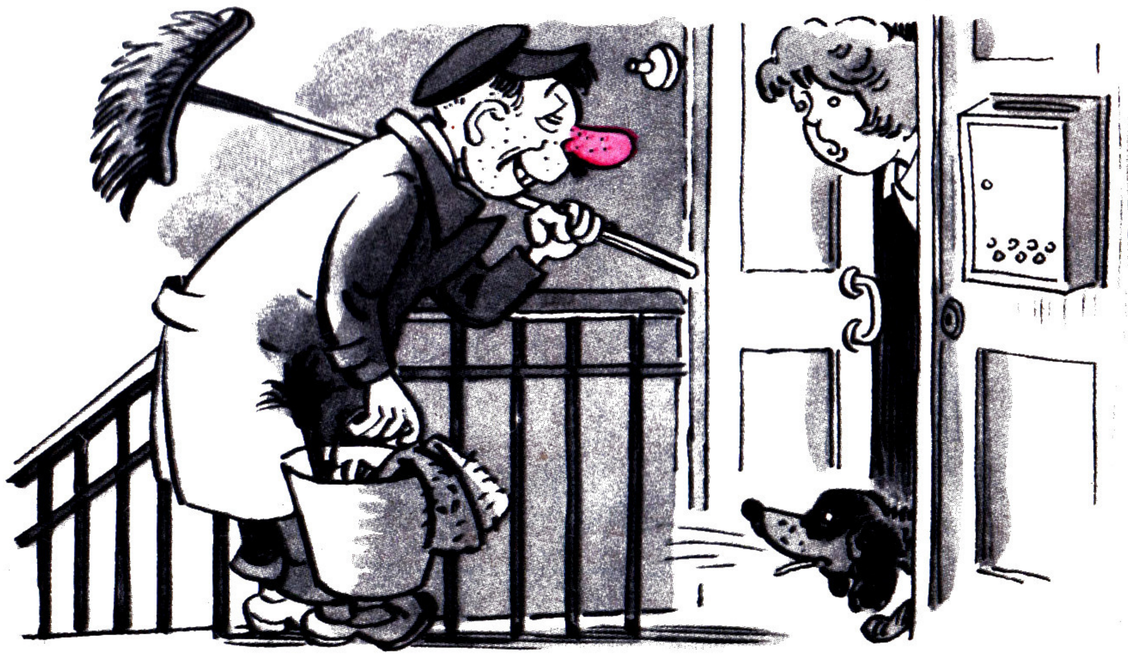

— Перед початком роботи я вас повинен попередити, що п'ю лише коньяк...

Редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: М. БІЛКУН, К. ЗАРУБА, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: **Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.** Тел. Г-18-2-12, Г-18-3-46, Г-18-3-79 Для телеграм: Київ, Перець. Ціна 20 коп. на місяць.

Журнал «Перець» № 4 (567) (на украинском языке). Підписано до друку 4. II. 1966 р. Папір 70×108 1/8=0.75 пап. арк. 2.05 друк. арк.

БФ 12737. Видавництво і комбінат друку «Радянська Україна». Київ, Брест-Литовський проспект, 94. Зам. 0457. Тираж 755 000 прим.

Відсканував і опрацював Олег Леськів

http://perec-ua.livejournal.com

Народні усмішки

Індекс 74393

У РЕСТОРАНІ

— Чи можна замовити у вас вечерю?
— Будь ласка. А яку вам, за карбованець чи за два?
— А яка ж між ними різниця?
— О, різниця — цілий карбованець!

Повідомив П. ГАЛЬЧЕНКО
з м. Дніпропетровська.

У ЛІКАРНІ

У лікарні чергова медсестра заповнювала історію хвороби.
— Ви одружений? — запитала вона громадянина, що стояв з перев'язаним обличчям і гулями під очима.
— Що ви! — простогнав хворий. — Це я на східцях посковзнувся.

Повідомив Л. ВЕРНИК

ПОБАЛАКАЛИ

— Здоров, куме! Пас волів?
— Та ні, куме, терен їв.
— А мій рябий та білий?
— Авжеж, рясний та спілий.
— А сусіда рябуватий?
— Поки ще зеленкуватий.

Повідомив В. П. ШАМША
з м. Одеси.

ЗЛОПАМ'ЯТНА!

Літня жінка подала телеграфістці бланк, на якому не дуже розбірливо було написано: «Поздоровляю Ліду, внучок Олю і Катю та внука Колю з святом».
— Ви краще, — порадила телеграфістка, — напишіть просто і коротко: «Поздоровляю всіх з святом».
— Здра-стуйте! — протягла у відповідь жінка — Чому це всіх, коли я зятя не люблю.

Повідомив О. ДУДНИК

ЯК НАШІ, ТАК І Я

До однієї дівчини приїхали свати з другого села. Жениха ні дочка, ні батьки в очі не бачили. Кличуть свати дівчину і питають:
— Олено, підеш за нашого Степана?
Вона засоромилась і каже:
— Як наші, так і я...

Повідомив А. МОЦАК
з м. Миколаєва.

ВИКУРИЛИ-ТАКИ!

В одній установі ніяк не могли від курців позбавитись. Яких тільки табличок не вивішували — «Не курити!», «У нас не курять», «Курити заборонено», — нічого не допомагало. Та одного разу якийсь жартівник познімав усі таблички і причепив одну:
«Кури більше — скоріше помреш».
Після цього куди тільки ті курці поділись!

Повідомив В. П. ШАМША

ДАВНО ОДРУЖЕНИЙ

Зустрілися два давні приятелі.
— Чув я, що ти одружився, — каже один. — І давно?
— Та, років з десять.
— Що ти говориш?.. Казали ж, що минулої зими?..
— А-а, значить, мені цей рік за десять видався.

Повідомив Д. БРОВАР
з с. Решетилівки,
Полтавської області.

СВАРЛИВІ СУСІДКИ

Посварились дві сусідки. Сварились-сварились, кляли-кляли одна одну, аж поки перша не витримала і показала другій дулю. Друга мерщій до урядника. Той вислухав скаржницю, подивився у книги і сказав, що за дулю ніякої міри покарання немає. Жінка вислухала та й каже:
— Ну що ж, пане уряднику, якщо за дулю нічого немає, то нате вам аж дві.

Повідомив В. В. ДУБОВ
з с. Соловичі, Ковельського району,
Волинської області.

СПРАВЖНІЙ ДРУГ

— Дивуюсь, чому ти Степана вважаєш своїм другом? Адже він для тебе ніколи нічого доброго не зробив.
— Так. Але й нічого поганого я від нього не бачив.

Повідомив Л. ВЕРНИК
з м. Вінниці.

ПО СПАДКОВОСТІ

— Ти раптово полисів. А чому?
— По спадковості. Мій батько полисів відразу ж після моєї появи на світ божий: довелось платити аліменти. Тепер плачу я...

Повідомив Л. ВЕРНИК

ПШЕНИЦЯ ОЦЕ ПОКИ

Вирішив дідусь написати синові листа, а писати не вмів. Гукнув сусідського хлопця-школяра і почав диктувати.
Дід: — Пиши: Здрастуйте! Написав?
Хлопець: — Написав.
Дід: — Пиши: пшениця оце поки, а дід не годиться ні к чорту. Написав?
Хлопець: — Написав.
Дід: — Все. Заклеюй.

Повідомив О. ДУДНИК
з с. Панівaнівки,
Хорольського району,
Полтавської обл.

МАРНІ ГРОШІ

У чайній офіціант підійшов до подружжя і запитав:
— Що вам?
— Мені сто п'ятдесят, — каже чоловік.
— А ще що?
— Та більше нічого, я дома...
— А вам що? — питає офіціант жінку.
— А мені, будь ласка, — чаю, — відповідає вона.
Чоловік аж підскочив:
— І навіщо ото марно гроші викидати, — чи в нас дома чаю нема...

Повідомила Р. ЧЕРНЕЦЬ
з с. Троїцьке, Ананьївського району,
Одеської області.